

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Μαργαρώ, ποίημα ὑπὸ Γεωργίου Βιζυηνοῦ.
Τὸ Ὀκταήμερον, ὑπὸ Γ. Ξ.
Ἀναβάτης οὐχὶ Ἀνελκυστήρ, Ποδηλάτης
οὐχὶ Ποδηλατιστής, ὑπὸ Γ. Ν. Χατζιδάκι.
Ἐθνικαὶ ὕμνοι, ὑπὸ Σπυρ. Π. Λάμπρου.
Λευκὰ τραγούδια: Ἀνοιξιὰτικα, ποιήματα,
ὑπὸ Μ. Α. Μαλακασή.
Ὁ Χρυσοκάραβος, διήγημα Ἐδγάρδου Πόου
(μετ' εἰκόνων), μετάφρασις Ἐμμανουὴλ Ροῖδου.
Μικρὰ Διάφορα: Ἡ ἀφομοίωσις τῆς τροφῆς,
ὑπὸ Π. Ε. Δρακοῦλη.
Προκλήρυς Β' Διαγωνισμοῦ πρὸς συγγραφὴν
διηγήματος.
Χρονικά.—Ζητήματα καὶ Ἑρωτήσεις.
Ἡ Ἀλληλογραφία μας.
Ὁ Ναύσταθμος (εἰκόν).

Εἰς τὸ προδεχέσθαι: Μάιος, αὐτόγραφον ποί-
ημα ὑπὸ Ἰωάννου Πολέμη.—Ὁ Νεκρὸς, διή-
γημα ὑπὸ Ν. Ἐπισκοποπούλου.—Τὸ καράβι,
ποίημα ὑπὸ Στεφάνου Μαρτζώκη κτλ.

**Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφο-
ρῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἑστίαν»:**
Πρὸς τὸν κύριον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευ-
θυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας»
Ἀθήνας.

ὑπὸ τὸ παράθυρόν της ἔρριπτε πετράδια,
καὶ ἐκείνη ἀκούουσα τὸ σύνθημα προέβαι-
νεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐγίνετο ἡ ἐπομένη
συνδιάλεξις.—Καλὴ ἵσπερα Ξενοῦ.—Κα-
λῶς τὸν Λιοντῆ.—Καλὰ ἴσαι Ξενοῦ;—
Καλὰ Λιοντῆ.—Ἦκουσες τὸ μπουμ;—
Ἦκουσά το.—Ἐγὼ μού τανε. . . Μετὰ
μακρὰν δὲ διαμονὴν ἐν σιωπῇ ἔλεγε πάλιν
—Καλὴ νύκτα Ξενοῦ.—Ὡς τὸ καλὸ Λιον-
τῆ. Καὶ ἡ Ξενοῦ εἰσέρχεται καὶ ἔκλειε τὸ
παράθυρον, ὃ δὲ Λιοντῆς ἐπέστρεφεν εἰς τὴν
ὑπηρεσίαν του, ἑτοιμὸς νὰ ἐπανέλθῃ τὴν
ἐπιούσαν πρὸς ἐπανάληψιν τοῦ αὐτοῦ δια-
λόγου».

[Ἐπεται τὸ τέλος]

ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΣ

“ΛΕΥΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ,”

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ

1

Τὴ ροδισμένη αὐγούλα χαιρετίζει
Τὸ ἀηδὸν ποῦ στὰ δάση μέσα ψάλλει,
Ἡ λεμονιά ἡ πολυκαρπὴ ποῦ ἀνθίζει,
Τὸ ρόδο μὲ τ' ἀσύγκριτό του κάλλη.

Τὸ πράσινο, τὸ δλοξανθο χορτάρι
Τὸ μυρωμένο ἀφίνει ἀνασασμό του,
Χαμὸδέντρο καὶ δέντρο καὶ βλαστάρι
Σκορπάει τὸν τρυφερὸ χαιρετισμό του.

Τὸ ἀγέρι φτερουγίζει ἐρωτευμένο
Στὰ δάση, στὰ βουνά, στὰ περιγιάλια
Κ' ἐνὰ τραγοῦδι ἀφίνουν μαγεμένο
Θάλασσες καὶ στεριὲς ἀγάλια ἀγάλια.

Κ' ἐνῶ λαμπρὸ καὶ ὑπέρχρυσο προβαίνει
Τῶν ἀστεριῶν τὸ ἀστὲρ στὸν αἰθέρα,
Ξαναγεννιούνται μέσ' στὴν οἰκουμένη
Τὰ πλάσματα ὅπου χαίρουνται τὴ μέρα.

2

Ὁ Ἥλιος ροδοκόκκινος στὴ δύση
Καμαρωμένος τώρα κατεβαίνει
Λάμψη, ζωὴ καὶ ἐλπίδες νὰ χαρίσῃ
Σε τόπους μακρυνούς ξαναπηγαίνει.

Τὰ ὑστερνὰ σκορπᾷ φιλήματά του
Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ γάνεται καὶ σθύνει
Καὶ μέσ' στὸ φλογερὸ τὸ ἀνάβλεμμά του
Ἡ θάλασσα αἱματόδρεχτη ἔχει μείνει.

Πουλὰκια τόρα πλέον δὲν κελαῖδουνε
Δυὸ δυὸ μέσ' στὰ δεντρόκλαδα κρυμμένα,
Καὶ μόνο τὰ λουλούδια ἀνοθοβολουνε
Μὲ τὴ δροσιὰ τοῦ ἀπὸδραδου λουσιμένα.

Καὶ μέσα στὴν καρδιά ποῦ λαχταρίζει
Ἡ ὥρα αὐτὴ γεννᾷ μεγάλη θλίψη,
Θαρρεῖς πῶς ἡ νυχτιὰ ὅπου φτερουγίζει
Κ' ἀπ' τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲ θὰ λείψῃ.

3

Μέσ' στὰ βαθειὰ μεσάνυχτα τὰ μαῦρα
Θερμὸ τὸ μισοφέγγαρο προβαίνει
Κ' ἐνῶ τὴν πύρινή του δείχνει λαῦρα,
Δροσόλουστη κοιμάται ἡ οἰκουμένη.

Δεντρόφυλλο δὲ σιέται, ἰδέε, κανένα,
Πουλὰκι δὲν ἐλάλησεν ἀκόμα,
Τὸ ἀηδὸν μέσ' στὰ δάση τὰ παρθένα
Ἀνοίγει μόνον κάποτε τὸ στόμα.

Τὰ λουλουδάκια ὡς τόσο ἀνοθοβολουνε,
Γλυκὰ μεθοῦν τὸν ἥσυχον ἀγέρα
Καὶ μ' εὐωδίεσ οὐράνιες χαιρετοῦνε
Τὴ φύση τὴν πεντάμορφη μητέρα.

Ὅμως τὴν ὥρα αὐτὴ τὴ μαγεμένη,
Ποῦ ἀθῶα θαρρεῖς εἶν' ὅλα κοιμισμένα,
Παρθενικὸ ἡ ἀπειραγτὸ δὲ μένει
Ἀπ' ὅ, τι ζῇ καὶ αἰσθάνεται, κανένα.

Μ. Α. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Ο ΧΡΥΣΟΚΑΡΑΒΟΣ¹

Διήγημα Ἐδγάρδου Πόου.—Μετάφρ. Ε. Δ. Ροῖδου.

Ὅταν ἡ νευρική ἡμῶν ἐξαψὶς κατη-
νάσθη κάπως μετὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ θη-
σαυροῦ, βλέπων ὁ Λεγρὰν πόσον ἥμην
ἀνυπόμονος νὰ γνωρίσω τὴν λύσιν τοῦ αἰ-
νίγματος, ἠδόκησε νὰ μ' ἐξηγήσῃ τοῦτο
μετὰ πάσης λεπτομερείας.

—Ἐνθυμεῖσαι βεβχίως, μὲ εἶπεν, ὅτι
τὴν ἐσπέραν ὅπου ἐσχέδιασα προχειρῶς τὸν
καράβον ἐδυσχερестήθη καὶ πάλιν ἐκ τῆς ἐπι-
μνησ σου νὰ ἰσχυρίζεσαι ὅτι δὲν ἐξω-
γράψισα καράβον, ἀλλὰ κρανίον νεκροῦ.
Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισα ὅτι ἀστετεύσαι, ἔπειτα
ἐνθυμηθεῖς τὰς εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ καράβου

¹ Ἰδε σελ. 156.

κηλίδας, ἐσκέφθην ὅτι δυνατόν ἦτο νὰ ἦπα-
τήθης ἐκ τῆς ὁμοιότητος αὐτῶν μὲ ὀφθαλ-
μοὺς καὶ στόμα κρανίου. Ὅπως δὲ ποτε ἡ
εἰρωνεία σου περὶ τῆς ζωγραφικῆς μου ἱκα-
νότητος μ' ἐφάνη ἀδίκος ἢ τοῦλάχιστον
ὑπερβολικὴ. Δυσχερестήθεις ἐξ αὐτῆς ἡτοι-
μαζόμεν νὰ ρίψω εἰς τὸ πῦρ τὸ χαρτίον ἡ
μᾶλλον τὴν μεμβράνην τὴν ὅποιαν μοῦ ἐπέ-
στρεψες, ὅταν τὸ βλέμμα μου ἐπεσεν ἐπὶ τοῦ
σχεδιάσματός μου καὶ πρὸς μεγίστην μου
ἐκπληξιν ἐπέσθην ὅτι πράγματι ὑπῆρχεν
ἡ εἰκὼν κρανίου ἐκεῖ ὅπου ἐνόμιζα ὅτι ἐσχέ-
διασα τὴν εἰκόνα καράβου. Ἡ ἀπορία μου
ἦτο τοσαύτη, ὥστε ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μοῦ
ἀφῆρσε τὴν χρῆσιν τοῦ λογικοῦ. Ἄμα
συνῆλθον μετέβην, ὡς ἐνθυμεῖσαι, εἰς τὴν
ἄλλην ἄκρην τοῦ θαλάμου διὰ νὰ ἐξε-
τάσω ἡσυχώτερα τὴν περγαμηνήν. Στρέ-
ψας αὐτὴν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος παρατήρησα
ἀμέσως ἐπ' αὐτῆς τὸ σχέδιον τοῦ καράβου
τὸ ὅποιον εἶχα ζωγραφίσαι πρὸ ὀλίγου. Τὸ
παράδοξον καὶ ἀνεξήγητον ἦτο ὅτι ἐπὶ
τῆς περγαμηνῆς ἐκείνης δὲν ὑπῆρχε πρὸ
τινων στιγμῶν οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἴχνος
εἰκόνος κρανίου, ἀφοῦ κάλλιστα ἐνθυμού-
μην, ὅτι πρὶν ζωγραφίσω τὸν καράβον, εἶχα
ἐξετάσει αὐτὴν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ζη-
τῶν τὸ δυνατόν ἐννοεῖν νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κα-
θάρωτερον. Ἄν ὑπῆρχε τότε ἐπ' αὐτῆς
ὁρατὸν σχέδιον κρανίου, ἀδύνατον ἦτο νὰ
μὴ τὸ παρατηρήσω. Ἐξ ἀπαντος λοιπὸν
ἐνυπῆρχεν εἰς τὴν αἰφνιδίαν αὐτοῦ ἐμφά-
νισιν μυστήριον τι τὸ ὅποιον δὲν ἤμην ἱκα-
νὸς κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ κατα-
νοήσω. Ἠγέρθην λοιπὸν καὶ ἐγκλείσας
μετὰ προσοχῆς τὴν περγαμηνήν εἰς τὸ χαρ-
τοφυλάκιόν μου, ἀνέβηκα πᾶσαν περὶ αὐτῆς
σκέψιν εἰς τὴν ὥραν ὅπου θὰ ἤμην μόνος.

Ἀφοῦ ἀνεχώρησες σὺ καὶ ἀπεκοιμήθῃς ὁ
Δίας, ἡσυχολήθην ἐπιμόνως εἰς μεθοδικὴν
ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος ὑπὸ πάσας αὐτοῦ
τάς ἐπόψεις. Πρὸ παντός ἄλλου ἔπρεπε νὰ
ἐνθυμηθῶ ἀκρι-
βῶς πῶς ἔτυχε
νὰ πέσῃ εἰς τὰς
χεῖράς μου τὸ
τεμάχιον ἐκεῖνο
περγαμηνῆς. Τὸ
μέρος ὅπου εὐ-

ρομεν τὸν καράβον ἦτο πλησίον τῆς ἀκτῆς
οὐχὶ τῆς νήσου, ἀλλὰ τῆς ἀπέναντι ἡπείρου
εἰς ἐλάχιστην ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς θαλάσσης
κατὰ τὴν παλιόροϊαν. Ὅταν τὸν συνέλαβα
μ' ἐδάγκασεν εἰς τὴν χεῖρα τὸσον ὀδυνηρῶς,
ὥστε ἠναγκάσθην νὰ τὸν ἀφίσω. Ὁ Δίας, ὁ
καθὼς πάντοτε προφυλακτικὸς, φοβούμενος
νὰ ἐγγίσῃ διὰ τῶν γυμνῶν χειρῶν τὸ ἐν-
τομον τὸ ὅποιον εἶχε πετάξει πρὸς τὸ μέ-
ρος του, ἐζήτην περὶ αὐτὸν φύλλον δένδρου
ἢ ἄλλο τι τοιοῦτο, ὅταν ἔτυχε νὰ παρα-
τηρήσωμεν τὸ τεμάχιον μεμβράνης, τὸ
ὅποιον ἐνόμισα χαρτίον, ἡμίχλωστον εἰς τὴν
ἄμμορ τῆς παραλίας πλησίον τῶν συντριμ-
μάτων λέμβου, κειμένων ἐκεῖ πρὸ πολλοῦ,
ὡς ἠδυνήθη νὰ εἰκάσω ἐκ τῆς ἐλεεινῆς
καταστάσεως τῶν σπινδῶν.